

ZENY NA LODI MAYFLOWER

Při příležitosti třináctého výročí přistání Otece Poutníka s lodí Mayflower v Plymouth Harbor v prosinci roku 1620 mnoho píše o této pro dějiny Ameriky tak značně významné události, avšak zřídka kdy činí se také větší zmínka o ženách a dětech, které postoupily spolu s muži tuto nebezpečnou cestu. Tu a tam udávají se jejich jména a některé historické dokonce pokusili se označiti i jejich věk, avšak jinak více málo o tom, jak ženy žily na této plavbě a v nové vlasti po přistání.

V historii této památné plavby máme o nesmázcích a zkouškách, jimž vystaveni byli Poutníci od samého počátku svízelné plavby, o velké bouři, která změnila bezohledně nepřítel pevnou lodí uprostřed oceánu, o jejich výpravách do neznámých divočin při hledání místa pro osadu po přistání v Novém Světě a o vyjednávání s Indiány. Ale zřídka v tomto líčení činí se také zmínka o tom, co ženy, dívky a děti dělaly, mluvily anebo myslely. Mnozí zapominají na to, že téměř celou třetinu této výpravy tvořily ženy a děti. Celkem osmáct žen provázelo své manžele na této cestě a přivezly s sebou své zvyky a tradice, stejně jako domácí zařízení a potřeby, jež daly se naložiti na loď.

Paní Kateřina Carverová, manželka guvernéra Carvera, přivezla si také svoji služku. Ale žádný s neúplných záznamů o výpravě nenaznačuje jejího jména a není zcela nic známo o tom, co se s ní stalo. Zůstává ve všech záznamech jenom služkou paní Carverové. A přece tato dívka, dnes bezjmenná, prožila s ostatními všechno utrpení a svízele. Jméno její upadlo v zapomnění.

Družina guvernéra Carvera měla osm členů a mezi nimi nalézala se také šestnáctiletá stará dívka, Desire Minterová. Známe toliko její jméno a nevíme v jakých vztazích nalézala se k zbytku rodiny. Nebyla příbuznou, pokud je známo. Snad byla širokým z přátelské kongregace v Anglii anebo Holandsku, jehož se guvernér Carver ujal. Carver byl mužem dobrého srdce a o Minterovou se otevořky staral.

Pravděpodobně nejstarším z celé výpravy byl guvernér Carver, který vedl výzkumnou výpravu, jež rozhodla se zříditi osadu v místech nynějšího Plymouth Harboru. Záznamy sdělují, že před tím mladší členové výpravy po čtyři týdny marně hledali vhodné místo pro osadu, zatím co kapitán Mayfloweru, Jones, stával se již ne-trpělivým. Žádal, aby vydali se na cestu podél pobřeží k nalezení vhodného místa pro osadu v malé lodi, ježto bylo nebezpečno vydati se do neprozkoumaných vod s velkou lodí dříve, dokud bezpečné místo pro zakotvení nebylo nalezeno.

Můžeme se domýšleti, že malá Desire Minterová byla přítelkyní Priscilly Mullensové, jež později stala se manželkou Johna Aldena, bednáře. O obou těchto dívkách záznamy praví, že byly šestnáctileté. Otec Priscilly byl dosti zámožným, kdežto Minterová byla závislou na velkomyšlnosti guvernéra Carvera. Priscilla byla však dívkou dobrého srdce a přirozené laskavosti a zajisté ve svém velkém zármutku, který počal ještě před přistáním, kdy otec, matka, bratr a služníci zemřeli, přilnula upřímným přátelstvím k Desire, jež byla s ní stejného věku.

Ve výpravě nalézala se dále Mary Chiltonová, o které tradice praví, že byla první bílou ženou, jež vstoupila na půdu Nové Anglie, nepoehybně na Mysu Cod. Tradice také praví, že John Alden byl prvním mužem, který vstoupil na Plymouthskou skálu.

Manželka Williama Bradfords, Dorothy May Bradfordová, mladší žena ve věku dvaceti dvou let, zahynula, když spadla s lodí Mayflower v zálivu Mysu Cod do moře a utonula. K této tragické události došlo dne 7. prosince, 1620, kdy její manžel nalézal se spolu s guvernérem Carverem na výzkumné cestě, ježž výsledkem bylo založení Plymouthu. Lodní zá-

znamy, které jsou jediným vodítkem pro historika o takových událostech mluví stručně. Lodní záznamy praví toliko, že mladá žena na tuto v uvedený den utonula. Nepraví se tu již něčeho o tom, byla-li mrtvola ženy této vylovena a pohřbena.

Všechny matky, až na čtyři, zemřely za první strašlivé zimy následkem utrpení anebo v důsledku choroby, jež uhynuly si na moři. V kolonii však zůstalo několik mladých dívek. Alžběta Tilleyová byla třinácti let stará, když výprava dostala se do Plymouthu a Constante Hopkinsové bylo toliko jedenáct let. Obě tyto dívky překonaly všechna utrpení a později se šťastně provdaly. Alžběta stala se paní John Howlandovou; o jejím manželovi záznamy praví, že otevřel jakýsi druh hostince v kolonii Plymouthské. Constanta provdala se za Nicholas Snowa z Bathamu a pomáhala založiti kolonii v tomto městě.

Jak vyhlíželi tyto Oteci Poutníci nevíme určitě. Zachoval se toliko jeden portrét členů této malé skupiny pionýrů a sice obraz Edvarda Winslowa, třetího guvernéra kolonie. O ostatních můžeme si učiňiti toliko představu. Na obrazech sice jsou vypodobňováni i ženy těchto pionýrů, avšak malíři kreslí je dle vlastních představ na základě evropských obrazů z těch dob. Víme však určitě, že ženy a dívky snášely ochotně s muži utrpení a svízele těch dnů, byly znamenitými životními družkami a oddanými matkami a ponechaly tradice rodinného života novým generacím.

Otázka vyživování znamenala značné utrpení a oběť pro nové osadníky naší země v prvním zimním období. Kolonisté vylázným oběhem s Indiány opatřili si potřebnou kukuřici a drábež. Poutníci byli dobrými lovci a vydávali se často na lov, aby zásobili kuchyně svých rodin. Avšak v této vyživovací otázce noví kolonisté nepočítali na jednu věc a sice, že přátelští Indiáni dávali přednost anglické kuchyni před svoji vlastní. Přihlíželi některý rudokožec do osady za nějakým posláním, pravidelně zůstal tu návštěvou po několik dní a stoloval s osadníky, nestaraje se o to, mají-li sami nebo dosti potravin. Osadníci nedovolovali se odepřiti pohostinství rudokožcům, neboť se obávali jejich nevěle.

A co při tom bylo nejhoršího, Indiáni byli znamenitými jezdci a spotřebovali pravidelně nejmenší dvakrátě tolik, co mužští členové kolonie. A tak manželky osadníků měly značné starosti, neboť zásoby potravin nebyly nikdy příliš velké. Doklo-konečně k tomu, že Poutníci obrátili se na náčelníka Indiánů, Massasoita s prosbou, aby nedovoloval svým mužům vyjídati jejich zásoby, poněvadž nejsou tak velké, aby stačily pro hosty i kolonisty.

Na ženách kolonistů především spočívalo toto břemeno pohostinnosti a bylo jejich starostí, aby udržovaly zásoby potravin pro celou rodinu. Dnešní hospodyňky zajisté všechny shodují se v náhledu, že je třeba náležitě hospodárnosti, aby vystačilo se z rozpočtem, ale jejich úkol je značně lehčím nežli hospodyněk prvních kolonistů. Můžeme si představit, že matky učily dívky své hospodárnosti od samotných počátků. Ovšem, Indiáni přicházeli také s dary, přinášejíce něco ryb anebo nějakého krocanu, ale pravidelně snědli při takové návštěvě více nežli přinesli. Kolonisté tito měli společenské problémy stejně jako my a museli je luštití opatrně a diplomatičky, poněvadž jejich existence závisela na přátelství se všemi sousedy.

LUPÍCI S ANDELSKOU TVÁŘÍ

Zpravodaj londýnského časopisu The Morning Post pod obhlávením "Lupíci, s nimiž jsem se setkal," vypisuje zajímavé příběhy ze svých cest po Palestině a o lódkách na peněz, jež nastroženy jsou na ezizace po celém Orientě.

V zajímavém článku anglický korespondent praví:

Kráčejíc ulicí Davidovou v Jerusalemě, zastavil jsem se na okamžik v rozpacích, která cesta vede ku chrámu Bohu hrobu. Ten okamžik dostal Mladík a tvář anděla, jaké maluje Fra Lippo, stal po mé straně. "Přejete si jíti do chrámu Bohu hrobu?" ptal se zdvořile. "Pádu s vámi." Byl to mladík opravdu hezký. Domníval jsem se, že bude pro mne jistou výsadou, budu-li moji jej provázeti k místu jeho pobožnosti. Po vstupu do chrámu vedl mne jakási svatyně, kde představitel mne jejím strážci, žádal, abych byl velkomyslným k jeho žádosti o příspěvek na náboženskou dobročinnost. Rozloučil jsem se s desíti piastry. Po té vedl mne po nějakých schodech do místnosti, kde nalézala se skupina mnišů, kteří ihned vsunuli mně do ruky veskovou svíčku. Zaplatil jsem dalších deset piastřů.

Něžný mladík zavedl mne po té k mnohem většímu počtu relikvií, než jsem byl s to až dosud sám uznamenati v tomto pozoruhodném chrámu a po každé byl jsem nucen záhnouti do své tobočky. Konečně dostal jsem se do jakéhosi osumělého místa s osumělým knězem, který držel v rukou talír pro milodary. V té době jsem již pomýšlel na to, abych měl dosti peněz na zpáteční cestu a obmezoval jsem svoje příspěvky na pět piastřů. "Zde je armenský kostel, velice chudý a velice nešťastný," pravil mladý anděl po mém boku, když viděl, že lovim v peněžence pěti piastřů. Zastýděl jsem se a dal jsem dvačet piastřů. Na to naše zbožná pouť skončila a mladý muž s andělskou tvářkou vyvedl mne na ulici. Nabídl se, že zavede mne ještě do jiných chrámu, ale já se domýšlel, že bych neměl vydati se na šlepké farizeů a býti přílíš okázalým ve svých náboženských praktikách. Vedle toho moje peněženka se značně ztenčila a shledal jsem, že finančně nejsem s to věnovati se dalšímu náboženskému rozjímání. Proto jsem odepřel. "Tak to bude jenom pětadvacet piastřů," řekl můj průvodce andělských hlasem.

Byl to přece jenom profesionální průvodce! Zaplatil jsem mu deset piastřů v předpokladu, že tento anděl si zakleje. Avšak mladík přijal deset piastřů se smutnou resignací. Dověděl jsem se později, že dostane 50 procent komise z toho, co daroval jsem mnišům. Po nějaké době ocitl jsem se v okolí Jericha. Náčelník plemene nebyl přítomen, když navštívil jsem jeho stan nedaleko jmenovaného města. Přivítal mne starý muž a hned káva byla připravena, ale hořká, bez cukru. Mezitím do stavil se náčelník. Dověděl se, že moje návštěva byla oznámena a pospíchal si do svého stanu. Opětně byla předložena káva, ale tentokrát slazená, neboť náčelník měl zásobu cukru ve svém staně.

Hovořili jsme prostřednictvím tlumočnicka a po té jsme si přátelstvy a v naprostém tichu zakouřili. Náčelník po té poručil tichu prohlášením velice květnatým, jak o byčejně mají ve zvuku tito náčelníci: "Světlo a libovůně, které stěný host náš přinesl do našeho stanu, nesmí brzy od nás být vzata. Musí zůstati s námi po mnoho dní anebo aspoň až do zítřka." S políhováním jsem trval na tom, že musím odejiti téměř ihned. Připojil jsem však, že zanechám za sebou svoje srdce. Náčelník nutil mne velice silně, abych zůstal. Dověděl jsem se později od tlumočnicka, v jakém postavení se nalézal mnou navštívený kmen. Předcházející noci sousední kmen vykonal neohlášenou návštěvu a ukradl oves, která měla být zabita s snědena na moji počtu. Náčelník si přál, aby oves připraven byl k mé počtu a proto chtěl, abych se zdržel, neboť měl v úmyslu večer vyslati svoje muže, aby nějakou oves někde ukradli. V Luddu čekal jsem na vlak, kterým měl jsem být dopraven do Egypta. Z Jaffy do Luddu, vzdálenost to asi osmi mil, vedla lehká železnice, podobná oněm, jaké zřízeny byly za války ve Francii k kázkopům. Vstal jsem o 5. hodině a získal místo na lehké železnici a po té jsem se dověděl, že stala se nějaká porucha na dráze

a že je silně pochybné, že docíleno bude spojení s hlavní linií.

Byl však dosud čas dostati se do Luddu koněm taženým kočárkem. Zjednal jsem kočárka. Jeho majitel žádal 150 piastřů místo 30 piastřů. Majitel kočárku věděl, že na dráze došlo k poruše a proto hned zvýšil cenu. Vzal jsem s sebou syrského železničního zaměstnance, který také snášel se dostati rychle do Luddu a který mluvil stejně dobře anglicky jako arabky. Na polovinu cesty k Luddu kočár zastavil a prohlásil, že nedostaneme se v čas k vlaku, nebude-li mu slíbeno dalších 50 piastřů. "Bude lépe, když mu je slíbíte. Nemusíte mu je v Ludu dáti," pravil můj společník. "Řeknete mu přesně, co vám nyní povím?" ptal jsem se. Syřan slíbil. "Řekněte mu, že nepobídne-li okamžitě kočár ku klusu, chytne ho za krk, utrhne mu uši, shodím ho s kozlíku, pojedou do Luddu sám a tam pustím jeho koně na svobodu." Poklepal jsem na svůj pás s revolverem, abych zdůraznil svůj rozkaz.

Jsem přesvědčen, že tlumočil má slova věrně, neboť kočár dal se hned do klusu a cesta ubíhala opravdu rychle. Dostal jsem se do Luddu v čas a vozka vzal 150 piastřů, aniž by žádal o něco více za rychlejší jízdu.

Tyto zkušenosti měly za následek, že srdce moje zatvrdlo proti všem, kteří chtěli hojiti se na mě peněženou. V okolí Sifiny a pyramid setkal jsem se s knězem Mosesem. Moses uvítal mne s jiskrou v oku, tře se na dobrou kofist. Avšak po předcházejících zkušenostech věděl jsem, že nutno se připraviti k odporu.

"Jsem Moses," pravil kněz. "Vy jste velkým mužem a já předpovím vám vaši budoucnost." Nečekaje ani na souhlas, Moses učinil astrologické nákrasy do písku. Chystal se již předpovídati, ale zarazil jsem proud jeho jasnovidecké výmluvnosti. "Co bude to stát?"

"Jenom padesát piastřů," odpovídal Moses, tváře se při tom tak nevinně, jak jen bylo mu možno. "Moje srdce však zatvrdlo jako srdce faraonů. To je příliš mnohá za takovou pitomost," prohlásil jsem rozhodně. Poděšen mojí rozhodnou odpovědí, Moses více mne již nenutil. Konec konců lupiči v Palestině a Egyptě jsou zbabělým pronáradem.

CIGARETA V HISTORII

Mnoho pokusů učiněno bylo k dokázání, že užívání tabáku bylo známo již starým Řekům a Egypťanům, avšak pokusy tyto nebyly úspěšnými. Můžeme zcela klidně přijati tvrzení, že tabák prvotně užíván byl americkými Indiány a že Kolumbus byl prvním bílým mužem, který podal zprávu o kouření. Indiáni kouřili tabák z dýmky a když kuřácký zvyk zanesen byl do Evropy a Asie, po celé století kouřili lidé výhradně z dýmky a teprve později užívány byly závitky tabáku, které známe dnes pod jménem doutníky.

Všeobecně se má za to, že Turky s tabákem seznámili Benátčané, neboť tabák záhy v značném množství pěstován byl v teplejších krajinách italských. Z Italie pěstění tabáku přeneseno bylo do Turecka a brzy po té došlo k značnému rozvozu tabákové industrie v Turecku.

A tak se dostáváme k Mehmet Alimu, špatně placenému dělníku v tabákových polích v Kavale, napotomnému vůdci tureckých armád, který mothyku zaměnil za meč a žezlo a — cigaretu. Za pomoci odvážných bašibozuků Mehmet po nějaké době se stal pašou. Jeho syn Ibrahim poslán byl, aby dobyl Acre, velké syrské pevnosti. Náčelník dělostřelce, Francouz rodem, při obléhání tohoto města na počátku Devatenáctého století vynalezl zvláštní zapalovač prachu, který se osvědčil velkou výhodou. Tento zapalovač zhotoven byl z lehkého, ale tuhého látkového či rýžového papíru. Ibrahim pašou v ocenění znamenité práce dělostřelce obdaroval mužstvo zásobou jemného kavalského tabáku. Dělostřelci míchali tento kavalský tabák s tabákem

syrským a pochutnávali si při kouření z žibuků, to jest z velké společné dýmky.

Jednoho dne se však stalo, že tabak z děla zasazen byl stan a zničen s veškerým zařízením a také společná dýmka dělostřelců byla roztržena. Nebylo z čeho kouřiti. Následujícího dne jeden z dělostřelců měl dobrý nápad. Zabral něco tabáku do papíru, kterého se používalo k výrobě zápalak pro děla, a shledal, že tabák tímto způsobem dá se znamenitě kouřiti. Jeho příkladu bylo následováno a za krátko všichni dělostřelci kouřili — první cigarety.

Když Ibrahim pašou se dověděl, že mnoho zápalkového papíru užívá se k výrobě cigaret, zavolal si náčelníky dělostřelců a ukázav jim strategicky důležité místo ve valech města Acre, prohlásil: "Proraďte valy v tom místě a dostane se vám papír a tabák tolik, co budete potřebovati." Dělostřelci vykonal za krátko tento úkol a Ibrahim pašou dostal svému slovu.

Nový způsob kouření tabáku v papírových trubičkách našel brzy popularity a rozšířil se po celém Orientě. Odtud kouření cigaret rozšířilo se do Ruska a pak do ostatních zemí evropských. Ve Spojených Státech byl prvním vyrobitelem cigaret Armeni a Rusové, Michal turecké tabáky s tabákem americkým a brzy cigarety staly se tak oblíbeným kuřivem ve Spojených Státech jako v Evropě.

FINANČNÍ TÍSEŇ VE FRANCII

V obavě, že finanční katastrofa je neodvratnou, nebude-li Francie s to přinutiti Německo k zaplacení náhrady k obnově spustošených krajin, tovarníci ve severní Francii počali v minulých dnech prodávati textilní zboží za cenu jakoukoliv, jen aby měli ve svých pokladnicích co nejvíce na hotovost nežli tato katastrofa přijde, dle sdělení jednoho čelného tovarníka ze severní Francie spravovaného časopisu New York Herald.

Sukno, které ve velkém se prodávalo až za 80 franků yard, je prodáváno nyní za 30 franků yard. Obchodníci, očekávající další pokles cen, nenakupují nových zásob a snaží se vnutiti obecnstvu zásoby staré. Také obecnstvo mnoho nekupuje pro stejnou příčinu a oběhody váznu. Továrníci suken jsou ochotni uvážiti nyní jakoukoliv nabídku, neboť se domýšlejí, že je lépe mít hotové nežli zboží, dojde-li k tísní v této industrii.

Situace je tak vážnou, že většina velkých textilních závodů ve Francii pracuje toliko čtyři dny v týdnu a radí svým zaměstnancům, aby šetřili, ježto zaměstnání v době zimní je nejistější nežli kdykoliv před tím. Všechno závisí na tom, zaplatí-li Německo slibenou náhradu. To vysvětluje, proč francouzská vláda touží po rychlém uspořádání náhradových opatření. Zvolení Warrena G. Hardinga prezidentem Spojených Států vykládáno je ve Francii všeobecně jako naznačení, že z Ameriky není možno nyní očekávati další finanční pomoci.

Francouzský rozpočet na příští rok dosáhl nečekaně vysokého obnosu 44,365,000,000 franků. V úhradě tohoto obnosu nalézá se položka \$1,000,000,000, již zaplatiti má Německo, avšak je malá naděje, že Německo bude s to tak vysoký obnos zaplatiti. Následkem toho bude nutno obnos tento věsti v knihách až do té doby, kdy Německo zaplatí, anebo až přebytek z pravidelných zdrojů přijmá dosáhne takové výše, aby bylo možno hořeji uvedenou sumu odepsati, což považuje se za nemožné vzhledem k tomu, že již nyní jsou dané značné vysoké.

Francouzský ministr financí, Marshal, naznačil, že není v úmyslu vlády zvýšiti daně, poněvadž tak by bylo vrženo břemeno na obyvatele spustošených krajů, které ani za stávajících poměrů není s to obnoviti svoje industrie. Marshal v projevu o finanční situaci Francie naznačil, že je nutno, aby francouzský národ žádal splnění náhradových podmínek versailleské smlouvy.

POLEVKA JAKO CINI-TEL V POLITICE

Sia, bývalý vojevůdce Napoleon přikládá náležitě výživě svých vojáků velkou váhu ve vojenských kampaních a prohlásil při jedné příležitosti, že vítězství se dá docílití spíše dobrým jídlem nežli dobrými zbraněmi. Stejného náhledu jako Napoleon byli také jiní vynikající vojevůdci. Při volbách v minulosti hrály často velkou úlohu lahůtky, ale dosud jsme neslyšeli, že k volebním vítězstvím dopomohla také polevka.

Dobrá polevka však byla důležitým činitelem ve volební kampani, kterou před nedávnem svedla slečna Alice Robertsonová v Muskogee, Okla., která zvolena byla za členkyni domu zástupců ve Washingtoně. Její vítězství je tím pozoruhodnější, že jako republikánka porazila ve volbách starého kongresníka, demokrata, v státě, který byl demokratickým od svého vstupu do Unie před třinácti roky.

Slečna Robertsonová sama připouští, že cesta k jejímu pozoruhodnému vítězství vedena byla "přes žaludek." Sousedé její prohlásují, že znamenitá polevka a jídla, která předkládala svým hostům v malém svém restaurantu, získala jí více hlasů nežli kterýkoliv jiný činitel.

Restaurant slečny Robertsonové těší se pro chutná jídla znamenité pověsti. V tomto restaurantu vládní slečna Robertsonová rukou pevnou a příhlížela vždy, aby všem hostům dostalo se co nejlepšího obsluhy. Když zahájila volební kampaň, přirozeně počítala na podporu svých zákazníků nejdříve. — Když zjistila, že některý z voličů je nerozhodným, zasedla k jeho tabuli a co pomalu pojíдалa polevku, rozhovořila se o politice. Jednoho dne v poledních hodinách byla nucena snísti sedmáct šálků polevky. Bylo to dosti namáhavé, avšak získala tím nejméně sedmáct hlasů.

Ve svých denních ohláškách v tamních časopisech spojovala zprávy o novinkách na tabulích svého restaurantu s citáty z bible a politickými argumenty. Tyto ohlášky byly čteny s větším zájmem v tanním okolí nežli jakékoliv zprávy jiné, nevyjímaje ony, jež pojednávají o důležitých projavech prezidentských kandidátů. Lidem líbila se originalnost slečny Robertsonové. Vůbec okolí tamní nezajímalo se o volební kampaň, hlavně pro kandidaturu této zajímavé ženy, více nežli v jiných letech.

Slečna Robertsonová nepromluvila ani jediné politické řeči. Připustila, že by toho nesvedla, i kdyby se o to pokusila. Jediné rozhodnutí, které poslankyně tato učinila od svého zvolení, bylo, že do svých služeb nepřijme ženu za sekretářku, nýbrž zjedná si muže. Prohlásila zcela upřímně, že práce se nejlépe hodí mužů.

Slečna Robertsonová přistěhovala se do Oklahomy před padesáti lety jako pětileté děvčátko. Do Oklahomy Robertsonovi přijeli na pachtovém voze, taženém párem volů. Se svým dědečkem pracovala jako missionárka mezi Indiány a pomáhala přeložiti bibli do jazyka oklahomských Indiánů. V roce 1905 Theodore Roosevelt, její osobní přítel, jmenoval ji poštmistrovou v Muskogee. Byla první ženou, která ve Spojených Státech zastávala úřad poštmistra. V úřadě tomto sloužila dobře až do skončení lhůty presidenta Roosevelta. Po té zafixovala si restaurant, v kterém dopracovala se dokonaleho úspěchu.

K novinářským korespondentům, kteří ji navštívili, aby získali náhledy jediné ženě poslankyně, prohlásila, že jí docela nevedí, že bude jedinou ženou v národním zákonodárném shromáždění. Navykla jednání s muži do té míry, že bude jí to vše připadati zcela přirozeným. Prohlásila, že dosud nemá žádných zvláštních plánů pro svou činnost v kongresu, ale že bude pracovati pro všechno, co sloužiti bude ku prospěchu země a občanstvu.